

מ"ת (תל אביב) 56351-12-24 - מדינת ישראל נ' פיקאדו גיבטו

בית משפט השלום בתל אביב-יפו

מ"ת 56351-12-24 מדינת ישראל נ'
גיבטו(עציר)

בפני כבוד השופט בנימין הירשל דורון

בעניין: המבקשת
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד ניצן פרידמן (פמת"א)
נגד

המשיב
פיקאדו גיבטו
ע"י ב"כ עוה"ד זהר משה

החלטה - בסוגיית הראיות לכאורה.

1. כנגד המשיב הוגשו כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים.
2. במרכזו של כתב האישום עומדים שני אירועים בהם המשיב לכאורה ביעצע עבירות אלימות כנגד אח ואחות בדירת מגוריהם.
3. האירוע המאוחר (עובדות 4 עד 8 בכתב האישום) הוא מה 6/12/24 בו נטען בו נטען שהמשיב הגיע לבית האחים, נכנס ואיים על האח (**המכונה בכ"א "א.א."**) באמצעות סכין תוך דרישה ממנו לשלם חוב כספי.
4. כמו כן מתואר שהמשיב איים על האחות (**המכונה בכ"א "ב.ב."**) בכך שבשעה שזו ביקשה מהמשיב לחדול ממעשיו, דרש הוא ממנה לחזור למקלחת וציין שלמזלה היא ללא בגדים אחרת הוא היה "שובר אותה".
5. כלבם של האחים ברח מהדירה וא.א. דלק אחריו . נטען שהמשיב תפס את א.א. קשר אותו עם רצועת הכלב ותקף אותו באמצעות הרצועה. (עובדה 6 בכתב האישום).
6. ב.ב. מוסרת בעדותה על אירוע קודם שהתרחש לפני כשלושה שבועות במהלכו המשיב הגיע לביתם בשעה 4:00 בקרוב העיר את א.א. דרש ממנו פירעון חוב תוך שאוחז סכין ואז דקר את א.א. באמצעות הסכין ברגלו (עובדה 3 בכתב האישום).
7. כתב האישום מפרט אירוע נוסף שהתרחש בסמוך לאירוע המאוחר , בו איים המשיב על אחרת

- (המכונה בכתב האישום "ג.ג."), שעישנה ברחוב סמוך לבית האחים, באמצעות סכין אותה הציג בפניה תוך שהוא קורא לעברה "זונה שרמוטה" ונס מהמקום.
8. כוח משטרה הוזעק לזירה, ביקש לעכב את המשיב בסמוך לביתו. השוטרים הבחינו במשיב מחזיק בכלבתו וכשביקשו לעכבו שיחרר את אחיזתו בכלבה, שרצה לכיוון השוטרים, והמשיב נס מהזירה.
9. בהמשך משנעצר המשיב ונכלא, בתחנת המשטרה איים המשיב על שוטר בכך שאמר לו כי ירצח את ילדיו וימתין לו מחוץ לתחנה.
10. למשיב מיוחסות עבירות של הסגת גבול, סחיטה באיומים, החזקת אגרופן, איומים, ניסיון תקיפה והפרעה לשור.
11. ב"כ המשיב בטיעונו טען כנגד התשתית הראייתית.
12. במרכז טיעונו ניצבת העובדה שא.א., הקורבן העיקרי לכאורה, אינו משתף פעולה בחקירתו ואינו מוסר גרסה מפלילה כנגד המשיב.
13. לדבריו המשיב כופר בכל המיוחס לו מכחיש נוכחות בדירת האחים או ביצוע מעשה אלים כלשהו כנגדם או כנגד ג.ג. .
14. ב"כ המשיבה מציין שב.ב. מאשרת שלא חזתה באירוע הקשירה וההצלפה באמצעות רצועת הכלב ואין כל ראייה חיצונית התומכת בכך.
15. משתמע מטיעון ב"כ המשיב שהמאשימה מבקשת להתבסס על רסיסי ראיות מארבעה עדים כאשר ספק אם עדותם תוכל לשמש תשתית מספקת להרשעה בהליך העיקרי.
16. ב"כ המשיב מדגיש שאין כל תעודה רפואית בנוגע לאירוע הדקירה המיוחס במהלך המעשה המוקדם בזמן.
17. ב"כ המבקשת הפנתה את בית המשפט לראיות שבתיק החקירה. מפנה לעדותה המפורטת של ב.ב. לעדותה של ג.ג. לתמלול קריאתה של ב.ב. למוקד ה- 100 באירוע המאוחר. לדוחות הפעולה של השוטרים בנוגע לעובדות 10 ו-11 לכתב האישום.
18. לדבריה התשתית הראייתית שבתיק החקירה מוצקה.
19. לגבי האופן בו נבחנות הראיות לכאורה בשלב דיוני זה, מונחה בית המשפט על פי הלכת זאדה. (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, נ(2) 133 (1996), ממנה אצטט את עקרונות הייסוד :

א. החלטתו של השופט, לעניין קיומן של ראיות לכאורה, מבוססת בעיקרה על חומר החקירה כפי שהוא מצוי בתיק המשטרה המוצג לבית המשפט והנתון לעיון

- הנאשם ובא-כוחו .
- ב. נקודת המבט של השופט, המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים, היא כוללת. עליו לעיין בחומר החקירה כולו, לרבות חומר החקירה התומך בעמדת הנאשם. אין עליו לצמצם עצמו לחומר הראיות המפליל בלבד. עליו לפרוס לפניו את מלוא התשתית הראייתית כפי שזו מופיעה בחומר החקירה, לרבות "ראיות ההגנה". על השופט לבחון את מלוא הראיות שבתיק החקירה, הן אלה התומכות בגירסת התביעה והן אלה הנוגדות אותה.
- ג. ההסתכלות הכוללת על חומר הראיות אינה מכריעה במהימנותם של העדים הכרעה זו נעשית בהליך הפלילי העיקרי. אין מקומה בהליך הביניים שענינו מעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו. שופט המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים בוחן את חומר החקירה "על פניו". הוא מתרשם מהפוטנציאל הטמון בחומר החקירה בתור שכזה.
- ד. הבחינה הראייתית אינה "טכנית" ואינה "סכמאטית". בית המשפט צריך לבחון את הפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה. הוא צריך לבחון את מהותן הפנימית של הגרסאות ואת מידת הסתירות הפנימיות המצויות בהן. הוא צריך להעריך את ה"עיבוד" שחומר "גולמי" זה יעבור במהלך המשפט. על יסוד כל אלה עליו להחליט, אם קיים כיום סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט. בשלב המעצר עד תום ההליכים אין השופט קובע מימצאים בטוחים. כל שבידו אינו אלא להעריך סיכויים סבירים.
- ה. השאלה אינה אם חומר הראיות המצוי בידי התביעה מוכיח "לכאורה" את אשמת הנאשם מעבר לספק הסביר. המבחן הינו אם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיום המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי.
- ו. לעתים קרובות חומר החקירה הקיים אינו כליל השלמות. אין בכך בלבד כדי לשלול את ערכו כ"ראיות לכאורה להוכחת האשמה". ייתכן כי קיים עתה ספק סביר באשמת הנאשם, אך קיומו של ספק סביר עכשווי באשמת הנאשם אינו שולל מהראיות את אופיין הלכאורי. השאלה הינה אם אותו חומר - לאחר שיעבור את כור ההיתוך של המשפט עצמו - יוכל לשמש בסיס להרשעת הנאשם. אם יש בו פוטנציאל ראייתי זה, כי אז הוא מהווה "ראיות לכאורה להוכחת האשמה".

20. בבש"פ 311/24 זקריאא אבו עאמר נ' מדינת ישראל (נבו 5.2.2024) צוין:

"עוד נפסק, כי קיומן של ראיות לכאורה ייבחן לפי מבחן 'אם נאמין', דהיינו 'אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?' (בש"פ 6285/23 אלאפסק נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (05.09.2023); בש"פ 127/22 מדינת ישראל נ' הייב, פסקה 9 [פורסם בנבו] (06.02.2022)). בתוך כך הודגש, כי "אין בית המשפט נדרש לבחון, בשלב זה, את מהימנות הראיות המוצגות לפניו או את משקלן המדויק" (ראו למשל: עניין אלשאעפי, בפסקה 10), זאת "אלא אם כן מדובר בפירוכות מהותיות וגלויות לעין" (בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 [פורסם בנבו]) (15.10.2008))."

21. לאחר שבחנתי את חומר החקירה בתיק אני מוצא שבידי המאשימה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום **למעט לעניין עובדה 7 המתארת קשירתו של א.א ברצועה וההצלפה בו.**

22. אמת הדבר שא.א. אינו משתף פעולה בחקירתו ואינו מסבך את המשיב במעשים המיוחסים.

23. אולם העדר שיתוף הפעולה מצד הקורבן לכאורה, אינו מכרסם ממשקל עדותה של אחותו ב.ב. זו, **בכל עדויותיה**, במשטרה מוסרת גרסה מפורטת. (ראה דבריה לשוטר הסיור שהגיע

בעקבות קריאתה למוקד (דוח שנערך ע"י אדהם חרב) , ראה דוח קריאה למוקד 100 ראה עדותה הקצרה הראשונה מתאריך 6/12/24 שעה 18:07, ראה עדותה המפורטת מתאריך 6/12/24 שעה 21:12, וראה עדותה הנוספת מתאריך 15/12/24 שעה 8:15).

24. עיון בעדותיה של עדה זו מלמד שהיא **זהירה בדבריה** ושאין לה מבקשת להרחיב מעבר למה שראתה במו עיניה. היא מאשרת שלא ראתה את אירוע ההצלפה באמצעות רצועת הכלב (עדות מה 6/12/24 שעה 21:12 עמ' 4 שו 48) אלא **שמעה**, בזמן הסתגרותה בביתה, את רעש החגורה ולאחר מכן דברי שכנה שחזתה בכך, **שכנה שלא מסרה עדות במשטרה**.

25. ראה עדותה מתאריך 15/12/24 שעה 8:15 בה מוצג לה למשל סרטון בו נקלט לכאורה מסלול הליכתו של המשיב בה נצפית לכאורה דמותו של המשיב והיא נזהרת ומוסרת בנוגע לחלק מהתמונות שאיננה מזהה המשיב " כי לא רואים את הפנים טוב בכלל".

26. ראה עדותה לעניין אירוע הדקירה המוקדם בזמן בו היא מפרטת שלא מדובר בדקירה עמוקה שדרשה טיפול רפואי ואחיה, לאחר האירוע " **חזר לישון**".

27. אני מוצא שעדותה של זו משמשת **בסיס איתן** לתשתית הראייתית למעט לעובדה בכתב האישום הנוגעת בקשירה וההצלפה אשר לגבי אירוע זה היא בנוגע לאירוע זה תיאורה נשען על עדות שמועה וסברה בלבד.

28. א.א בחקירתו אינו משתף פעולה ואינו מסבך המשיב אך כשנשאל בנוגע לדברי אחותו על האירוע השיב " מה ששאלת אותה תשאיר איתה".

29. בנוסף אני מוצא שקיימים חיזוקים לעדותה של ב.ב.

30. ככל שנוגע לנוכחותו של המשיב בזירה- ראה את עדותה של ג.ג. שנמצאה ברחוב בסמוך לבית האחים, ולדוח השוואת פרטי לבוש- מסמך 18 המלמד על דמיון בפרטי הלבוש בין הדמות שנצפו במצלמת בפארק בשעה 17:30 לבין צילומי המשיב בעת מעצרו.

31. ראה גם מסמך 19 המפרט מסלול הליכת דמות הדומה למשיב, כניסת הדמות לבניין בו ממוקמת דירת האחים, קהילת קנדה 34 אור יהודה , ויציאת הדמות מהבניין כעבור כ- 6 דקות, כאשר מועד הכניסה לבניין תואם את מועד האירוע כפי שמפורט בעדותה של ב.ב..

32. מול ראיות אלו המשיב בחקירותיו נמנע ממסירת גרסה . בחקירתו הראשונה הוא אינו משתף פעולה ובחקירתו השניה- שומר על זכות השתיקה.

33. ככל שנוגע לאירוע האיומים כנגד ג.ג.- עדותה ברורה ומפורטת והיא מבהירה מהיכן מזהה היא את המשיב. לא מוצא כל פגם בעדותה.

34. ככל שנוגע לשחרור כלבו של המשיב לעבר השוטרים כדי להכשיל עיכובו - ראה דוח הפעולה של השוטר אדהם חרב המתאר שהמשיב **שיחרר** את הכלב מאחיזתו כאשר הכלב היה ללא

מחסום על פיו. דוח זה נתמך בדוח שנערך ע"י חיים ישראל החוזר ומפרט כיצד המשיב נצפה עם כלבו **וכאשר התבקש ע"י השוטרים לעצור** שיחרר את הכלב והחל במנוסה. הכלב רץ לכיוון השוטרים וניסה לתקוף השוטרים.

35. לעניין השמעת האיומים כנגד רס"מ מאיר לוק- אני מפנה למסמך המסומן 89.

36. לסיכום- לאחר עיון בחומר החקירה אני מוצא שקיימת תשתית ראייתית מוצקה למעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום למעט לעניין עובדה מס 7 הנוגעת לקשירתו של א.א. ברצועת הכלב וההצלפה בו.

37. המשך הדיון בבקשה יתקיים בפרוטקול.

ניתן היום, ד' שבט תשפ"ה, 02 פברואר 2025, במעמד הצדדים.